

Pozoruhodná na zemi i v nebi.

Nikdo z vás, včetně mě, by jistě nečekal, že jsem pozoruhodná. Vypadám sice docela obyčejně, avšak zrovna nedávno jsem zažila něco šokujícího. Dosud jsem si myslela, že sama sebe při běžném prozkoumání mohu pokládat s úspěchem za tuctovou ženu, při pohledu kritickým za bezdomovce a pokud se na sebe nedívám vůbec, je mi nejlíp.

Jedno jarní odpoledne jsem usilovně hledala potřebné lidi na ulici, abych je občastnila vánočkou, nemající u nás doma využití. Jeden z nich při pohledu na moji tvář plápolající touhou po ušlechtilém skutku odmítl moji napřaženou paži, třímající lesklé pečivo sypané rozinkami a shovívavě pravil: „Ach, madam, jste velice laskavá a pozoruhodná. Jídla mám dost, dejte to tamhle klukům na rohu“. Než jsem „kluky“ našla, pochopila jsem, že rozdíl mezi bezdomovci a obyčejnými lidmi tkví často pouze v množství igelitek, jako „kluci“ totiž vypadal náhle kdekdo. (Zvláštní je, že jsem nikdy a nikde neviděla bezdomovce Roma. Hmm.)

Ohromující fakt, že jsem nejen dobrák od suché kosti (suché proto, že se velmi málo rozdovádím tak, že bych si dopřála kus másla), ale navíc pozoruhodná žena, mne zaskočil. Když jsem o tom začala poctivě přemítat, musela jsem gentlemanovi na chodníku dát pokorně za pravdu.

Jistě. Vypadám navenek obyčejně, ale! Za levým uchem mám stafylokoka zlatistého, ve střevech klebsilu oxytoci. Vepředu jsem sešívána natřikrát a zpevněna srůsty k vnitřním orgánům, jejichž výčet je tak široký, že by mohl čtenáře unavit. Na zádech mne párali dvakrát. Vyšívali mne jako teplou ponožku, co se prodrala díky špatně zvolené laciné obuvi.

Hotový Frankenstein v sukni.

Nechápu, jak je možné, že dosud nikdo, mne nevyjímaje, moji genialitu neobjevil. Kvalitní kus asketického lidumila s úžasnými nálezy za uchem a ve střevech, zmnožený a zmožený, stále držící díky šarmantním chirurgům formu a tvar.

Jímá mne tichá hrůza, co by se stalo, kdybych tenkrát nevyrazila s vánočkou ven. Zřejmě bych o sobě nepřemýšlela a nikdy se nedozvěděla o své genialitě. Veškerý talent, šarm, pozoruhodnost a inteligence by skončily společně s mojí tělesnou schránkou pod vrstvou rodné hroudy.

Teď ale o své výjimečnosti vím a je to dobrý důvod, proč být i po smrti obezřetná.

Vzpomínám si pochmurně, jak kdesi kopali hrob a objevili pozůstalou kost v punčoše. Otřásl to nejotrlejší z hrobníků, a to nejsou žádná tintínka!

Plyne z toho poučení: Do hrobu zásadně s holýma nohama! Vyvarovat se morbidností. Jsou podobně deprimující jako suché květiny, tvaroh pod nosem nebo žluč ve zmrzlině.

Moji mrtvolu tedy neoblíkat. Nasypat kolem čerstvě umleté kafe.

Pozoruhodná žiju a zůstanu i poté, až budu putovat do nebe.

A protože jsem optimista k nevydržení, tajně doufám, že tam mne skutečně ocení.

Lidka Hénková

www.slovakteraleci.com